

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 98. szám

2016/13.

Különkiadás

Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 Értesítője

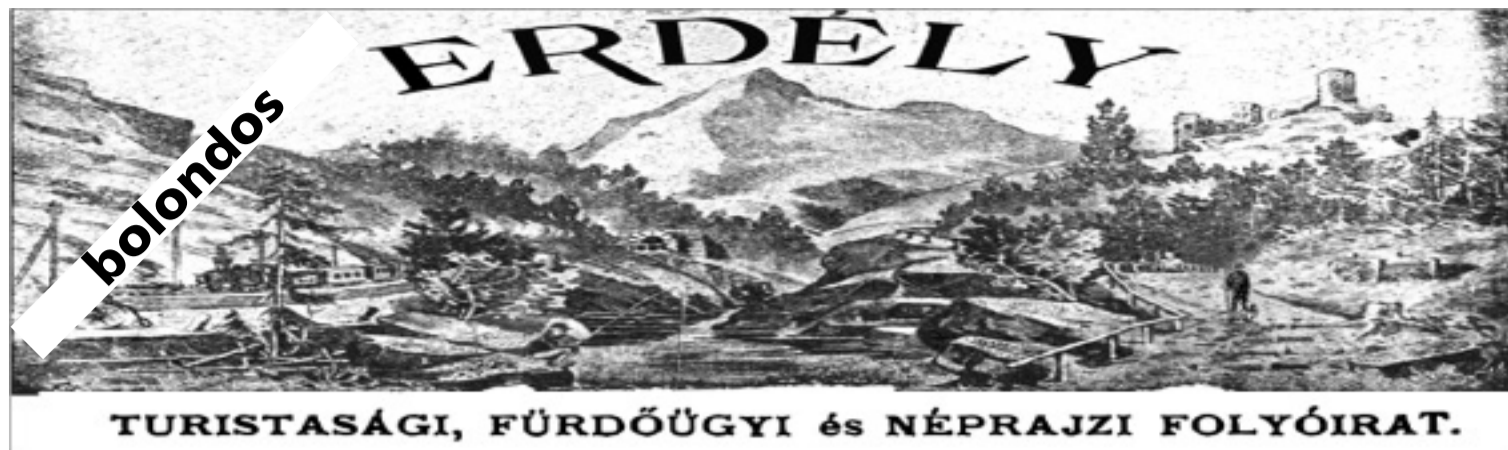
Főszerkesztő:

Tóthpál Tamás

(tothpaltamas@gmail.com)

Szerkesztők:

Pál Gyöngyi, Szima Csilla

Egy előszilveszter következményei

VÁRADI ISTVÁN

Még 1989 előtt történt. Akkor tájt még az év utolsó napján, vagyis december 31-én is dolgoztunk. Néhány kolléga, mivel nem együtt szilvesztereztek, hazafelé menet tartottak egy kis elő szilvesztert. Persze az éhgyomorral felhajtott konyak, vodka és ki tudja, még mi kissé lelassítja az embert. Egyik kollégánk végre hazaérve gyorsan le is pihent, meghagyva a feleségének, hogy este fél nyolckor költse fel, mert nyolc órára átmennek a sógorhoz, aki néhány házzal arrébb lakott, és jó kis társaságot hívott össze mulatni, szilveszterezni. Eljött a fél nyolc, fél kilenc, szegény feleség egyre csak költögeti, ám hiába. Már a sógor is ájtott, hogy mi van veletek, miért nem jöttök? Költögetik a férjet, de az csak egyre

azt hajtogatja: Te csak menj át, mindjárt jövök én is! A feleség sem volt rest, átment, és a barátai, rokonai társaságban jól érezve magát csak reggel nyolcra ment haza. Férje még mindig húzta a csendest. Elkezdett vetkőzni, hogy bebújjon a férje mellé az ágyba, mikor az nagy hirtelen felébredve, ránéz az órára. Te ne vetkőzz, hanem gyorsan öltözz, mert már biztos vár a sógor és a társaság. Azt már lekésted, ugyanis reggel nyolc óra van, és boldog új évet kívánok, mondta nem kis kajánsággal a felesége, bebújva a férje mellé az ágyba.

Epilógus: Mint később kiderült, az előszilveszterező társaságból nem csak ő járt így, hanem még hárman, ki később, ki korábban, de már az újévben ébredtek fel, hozzátartozóik nem kis bosszúsággal lekésve a szilveszteri bulit.

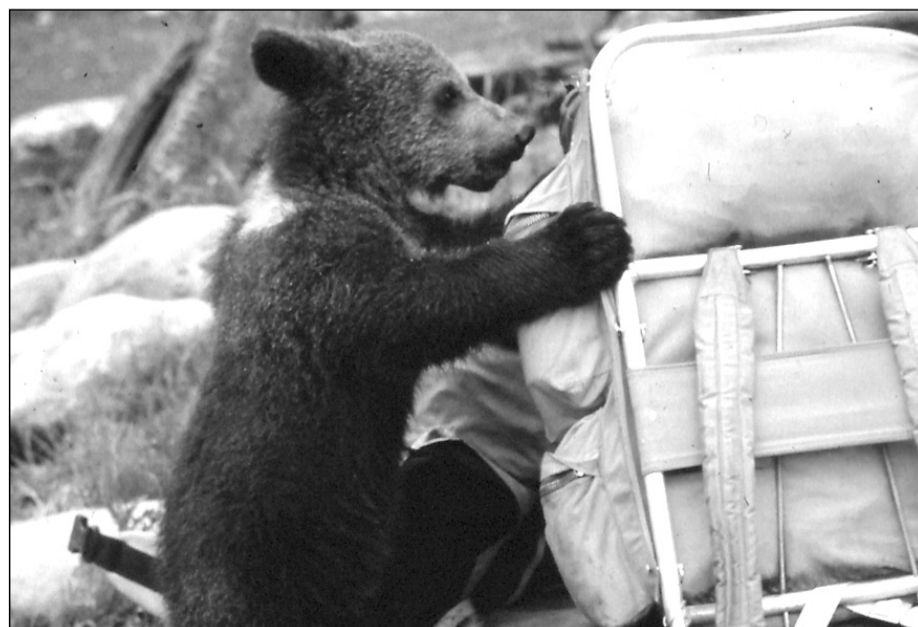

Ki az egeret szereti, rossz ember nem lehet – csak eltévedt „ekés”

MARTON BÉLA

Be se tehatték a lábukat az EKE-sek a világ legkisebb településére

Serpára nem telik az EKE turistáinak...

Köpj a szemembe!

K. J.

Az elkövetkező kis egypercesben – ellentétben egyes, a valós életből merített témájú filmek beharangozójának figyelmeztetésével –, bármilyen egyezés a valósággal egyáltalán nem a véletlen műve. Mint ahogy szereplői sem kitalált személyek, bár csak X-nek és Y-nak fogom nevezni őket – hogy csak akinek inge, az vegye magára.

Szóval, ott kezdeném, hogy munkatúra volt Csucsán az EKE turistaháznál... Estebéden ültünk egy asztal mellett négyen, ment a szöveg, X fennen állította igazát, amit Y megkérdőjelezett.

– Köpj a szemembe, ha nem hiszed! – nyomatékolt fennhangon X.

– Köpjek a szemedbe? – tette fel a kérdést Y nevető sunyisan.

– Igen! Köpj a szemembe! – volt X válasza.

FAZAKAS FERENC

T-vel figyeltük, mi fog történni... Y nagy korty vizet szedett pofazacskójába, s máris csurgott X képén. A pólujárt atyafi kivörösödött, s majdnem tettlegeségre került sor. Azonban mégsem így történt. Ebből is látszik, hogy színigaz, amit elbeszéltem, nem pedig mese, hiszen a mesékben mindig diadalmaskodik az erény. Azonban ez esetben ketten T-vel állítottuk le a két társunk között kiobbant nézeteltérést, sikeresen! © ... Utána jöttek a sűrű bocsánatkérések Y részéről...

Viszont, ha valaki mégis tanítómesként adná tovább az akkor történeteket, akkor ne mulassza el a tanulságot:

– Ne tanácsolj senkinek olyant, ami megvalósítható, de ugyanakkor sértő, avagy akár csak kellemetlen is lehet számodra, mert megeshet, hogy rosszul sülsz el a dolog!

Tisizsom, egy új magyar szó

VÁRADI ISTVÁN

Az egyik szilveszteri mulatság alkalmával történt. Szilveszter estjén úgy kilenc órára már összejött a népes társaságunk. Az első pohárka bemelegítő koccintáskor az egyik barátunk bájos felesége finoman rászólt a férjére: Pistuka, aztán ne igyál!!! Az est folyamán többször elhangzott egyre célzatosabban, már akkor is, ha szegény férj csak valamelyik pohár felé nyúlt: Pistuka, ne igyál!!! Persze azért az intó figyelmeztetés dacára lecsúszott egy-két pohár finom bor. Hajnal felé a társaság a táncról, no meg az újévek köszöntésétől kissé elfáradt. Elkezdődött a vidám nótázás. Az egyik közismert nóta refrénjénél – „azért is iszom, azért is iszom az angyalát”... – barátunk egy félig teli pálinkásüveg mellől megragadott egy teli, nagy poharat, aztán szinte túlharsova az egész társaságot, úgy énekelte a refrént kétszer is,

hogy „azértisizom”, (jól megnyomva a kiemelt szót) és hogy a felesége jól látta, rezzenetlen arckifejezéssel felhajtotta a pohár tartalmát. Szegény felesége azt hitte, hogy a pohárban szilvapálinka volt. Most mi lesz, mert ez a pezsgőre meg a borra felhajtott pálinka biztosan kikészíti szegény férjét. Többen meg voltak győződve, hogy most tényleg valami csúnya dolog történt. A férj ártatlan mosollyal az arcán odament a rémült feleségéhez, megölelve megismételte a refrént, hogy „azértisizom” az angyalát, ha akarsz, akár nem, egy jó pohár borszéki ásványvizet. Persze az egész társaság fellélegzett és jót nevetett erre a nem várt befejezésre. Szólt tovább a nóta reggelig, hogy „azértisizom” az angyalát... ismételtén, többször is, jól megnyomtuk az új szót. Reggel felé barátunk vidám, mosolygó feleségével összeölelkezve sorra rendelte a taxikat a társaságnak. Így talál ki az ember egy-egy új szót.

FAZAKAS FERENC